

[Aksel Larsen.]

saa f. Eks. det ærede Medlem Hr. Hans Pinstrup, om de vil hævde, at hvis Staten ikke tog sig af at ordne Eksporten af Landbrugsprodukter, kunde de have skaffet en bedre Englandsoverenskomst, bedre Salgsvilkaar og bedre Priser i England og i andre Lande for Landbrugets Produkter, end Regeringen har skaffet. Hvis man ikke mener, at man kunde skaffe dette, synes jeg ikke, at man skal beklage sig over, at Staten tager sig af Sagen.

Dermed vil jeg ikke have udtalt noget om, hvorvidt de opnaaede internationale Handelsoverenskomster, specielt hvad Landbrugets Eksport angaar, er gode eller daarlige, eller hvorvidt man kunde opnaa bedre Resultater eller daarlignere Resultater, for jeg er ikke fuldt ud i Stand til at bedømme det. Men jeg har ikke haft noget som helst Indtryk af, at Landbruget og dets Organisationer havde Ønsker om selv at overtage disse Forhandlinger og selv at rage disse Kastanier ud af Ilden. Jeg kan heller ikke tro, at det ærede Medlem Hr. Hans Pinstrup her vilde staa op og kritisere Regeringen og sige, at den har skaffet Landbruget daarlignere Priser, end Landbruget selv kunde have skaffet sig.

Men i øvrigt kunde man ogsaa paa andre Befolkningsgruppers Vegne sige, at man har frataget dem Dispositionsretten over deres egne Produkter. Jeg skal ikke drage mange Eksempler frem, men kun minde om, at vi her i Tinget for ikke saa mange Maaneder siden har behandlet Spørgsmaalet om Slagteriarbejdernes Lønninger. Slagteriarbejdernes Produkt er deres Arbejdskraft, og deres Lønninger blev fastsat her af Tinget. De fik ikke Lov til selv at disponere over det eneste Produkt, de kunde sælge, og det fandt man dengang var retfærdigt, man fandt det endda retfærdigt at gøre det uden at undersøge, hvad der var en rimelig Betaling for dette Produkt. Dengang hørte vi ikke beklagende Udtalelser af det ærede Medlem Hr. Hans Pinstrup om, at det var Synd at berøve en Befolkningsgruppe Raadigheden over dens eget Produkt. Men det skal vi altsaa høre nu, naar det drejer sig om en anden Befolkningsgruppe.

Efter disse indledende Bemærkninger vil jeg takke den højtærede Udenrigsminister for den udførlige Redegørelse, vi har faaet for Englandsforhandlingerne og for Englandsoverenskomsten. Som allerede sagt vil jeg ikke paatage mig at bedømme, hvorvidt man dermed har opnaaet Maksimum af, hvad der kunde opnaas, eller hvorvidt man gennem Overenskomsterne med andre Lande

har opnaaet Maksimum af, hvad der kunde opnaas, for det unddrager sig selvsagt paa nuværende Tidspunkt mit Partis Bedømmelse. Men jeg maa vel gaa ud fra, at Regeringen har bestræbt sig for at opnaa det bedst mulige. I øvrigt er jo disse Overenskomster afsluttet af Regeringen ud fra Regeringens Magtbeføjelse og paa Regeringens Ansvar.

Jeg vil dog ikke tilbageholde den Bemærkning, at man kan have Tvivl om, hvorvidt der her er disponeret helt rigtigt. Jeg tænker paa den Omstændighed, at England for ret lang Tid fremad faar Monopol paa den allerstørste Del af Danmarks Landbrugs-eksport, og at det kun er meget beskedent, hvad der bliver tilovers til Salg til, hvad man kalder Tredieland. Det viser sig efter de Redegørelser, vi har faaet, at Tredieland betaler højere Priser end England, og dette gør det i øvrigt berettiget at sætte et Spørgsmaalstegn ved den engelske Paastand om, at England betaler os mere end Verdensmarkedets Priser, for Verdensmarkedets Priser paa Landbrugsprodukter er vel ikke blot Priserne i Storbritannien. Men det viser sig altsaa, at man hos det, man kalder Tredieland, har kunnet faa højere Priser. Nu ved jeg igen ikke, om man havde Muligheden for at udvide Eksporten til saakaldt Tredieland; men hvis man havde det og til højere Priser end de engelske, om hvilke man siger, at de er for lave til, at Produktionen lønner sig, har man vel Lov til at sige: Er det saa helt rigtigt at give England et saa udstrakt Monopol?

Det siges af den højtærede Udenrigsminister, at man har faaet et Par heldige Klausuler ind i Englandsoverenskomsten, ifølge hvilken vi har Ret til at forøge vore Leverancer af Landbrugsprodukter til Rusland, forudsat at vi faar et Kvantum Foderstoffer fra Rusland, der svarer til de paagældende Landbrugsprodukter. Det forekommer mig ikke, at det er nogen stor Fordel, for det er vel en ren Selvfølge. Jeg kan da ikke tænke mig, at man i England vilde forlange, at Rusland skulde levere os Foderstoffer, for at England kunde faa de dyriske Produkter. I øvrigt vil jeg erindre om, hvad der kan læses i Bekendtgørelsen af Handelsoverenskomsten med Storbritannien, at der er indført en endda temmelig skarp Begrænsning for Smørrets Vedkommende. Med den højtærede Formands Tilladelse vil jeg gerne citere et Par Sætninger. Det er muligt, jeg senere i min Tale ogsaa gerne vil have Lov til at bringe et Par korte Citater. Der siges her:

„Den danske Regering vil sørge for,